

Udsætt for Lærjen — sluttede sig. Disse ærede Medlemmer udtalte altsaa, at de hellere havde set Reglen givet saaledes, at Domstolene kunde helt eller delvis gøre et Udsætt i den forskyldte Straf for det Baretægtsfængsel, som vedkommende har været ubetrukket. Det var et Par Ord af det ærede Medlem fra Viborg, som jeg i dette Øjeblik citerede. Det er efter denne Hensigtstilling, jeg nu har forsøgt at affatte det foreliggende Lovforslag. Det overlades ganske til Domstolene at bestemme, hvorvidt og i hvilket Omfang den Baretægtsarrest, som den paagældende har lidt, bør afkortes i den af ham forskyldte Straf. Der ligger jo altsaa deri paa den ene Side, at Domstolene faa fuld Myndighed til at tage det Hensyn til den lidt Baretægtsarrest, som de finde er retfærdigt, og at som Følge deraf kan Resultatet for den paagældende blive en mindre Straf, end selve det Minimum foreskriver, som den vedkommende Lovparagraf fastsætter indenfor sin Strafferamme, og paa den anden Side, at Domstolene ogsaa i det Tilfælde, at den paagældende vel havde forskyldt noget af sin Baretægtsarrest, men at dog den største Del af samme maa siges ikke at være hans egen Skyld, kan tage alt muligt Hensyn dertil, og altsaa i det hele paa Grundlag af alt det foreliggende affige en Dom saa retfærdig, som de nu mene at kunne affige. Det vil jo ogsaa erindres, at det ikke er sjældent, at Baretægtsarresten og navnlig dens Længdevarighed er foraarjaget, uden at den paagældende selv ved noget urigtigt Forhold under Undersøgelsen har nogen Andel deri. Det kan tage ikke saa lidt Tid at forstaa de forskellige Oplysninger, som Forhørsdommeren mener, han bør søge, og at faa afhørt de forskellige Personer, som han mener bør afhøres for overhovedet at bringelys og Klarhed i Sagen. Endelig er det ikke saa ganske sjældent, at der er flere tiltalte under samme Sag, hvoraf altsaa følger, at den ene maa vente paa den anden, saa at Sagen trækker i Langdrag manges Gang for den enes Vedkommende, uagtet alt, hvad der vedkommer ham, maa siges at være bragt paa det rene, men fordi man endnu ikke har kunnet bringe Undersøgelsen til Klarhed eller Afslutning for den andens eller de flere andres Vedkommende, som ogsaa ere implicerede i Sagen. Det ærede Medlem fra Viborg nævnte i forrige Samling under Forhandlingen af det Lovforslag, jeg den Gang havde indbragt, som Eksempel herpaa Kommissionsager. Dette Eksempel var den Gang vistnok meget træffende. Senere tror jeg at have set, at man i Kom-

missionsager er frenden til efterhaanden at affige Dommene, saaledes at dette kan ske for den ene eller den andens Vedkommende, som er indbragt i en Sag, selv om Sagen ikke kan paakendes for de øvrige Vedkommende. Jeg tror at have set, at man er frenden dertil. Men udenfor Kommissionsager ville jo alle, som ere fortrolige med disse Forhold, vide, at det langt fra er sjældent, men tværtimod maa siges at foreligge temmelig ofte, at der er flere indviklede i den samme Sag. En kan befende, og saa er det snart paa det rene, hvorledes Sagen hænger sammen for hans Vedkommende; en eller flere af de andre kunne følge i længere Tid et Benægtelsessystem og derved gøre det nødvendigt paa anden Maade at søge at skaffe Bevismidler imod dem, og det gaar saa ud over den ene, som har maattet vente efter, hvad der sker med Hensyn til den anden, saa at, hvad det ærede Medlem fra Viborg (Klein) nævnte i denne Forbindelse, ogsaa finder Anvendelse, hvad der naturligvis er ham fuldstændig bekendt, udenfor det Eksempel, som han netop nævnte, og som ganske vist den Gang saa nærmest ved Haanden. Jeg har som sagt nu søgt at affatte Lovforslaget i Overensstemmelse med de Udtalelser, der i forrige Samling faldt om samme Æmne, og det skulde glæde mig, om det nu maatte findes i det mindste nogenlunde — mulige Ændringer forbeholdte — at tilfredsstille, hvad man den Gang har ønsket. At Sagen selv fortjener at søres igennem, har jeg endnu ikke hørt, at nogen egentlig har rejst Spørgsmaal om. Tværtimod er dette jo et Omraade af vort Strafferetspleje, hvor der, hvad man fra de fleste Sider har været enig om, i en ikke lille Grad tiltrænges Forandringer i den Retning, Lovforslaget tilfigter.

Klein: Den ærede Forslagsstiller henviser til en Udtalelse af mig ved en tidligere Behandling af et Forslag af ham, der gik i samme Retning som det nu foreliggende. Allerede dette maa indeholde en Slags Opfordring for mig til at fige et Par Ord. Men selve Sagen interesserer mig i øvrigt saa meget, at jeg ogsaa uden en saadan Opfordring gerne vilde have udtalt mig derom. Jeg skal imidlertid ikke trætte den ærede Forsamling længe. Mit Standpunkt i denne Sag haaber jeg at være tilstrækkelig bekendt; efter hvad jeg tidligere har tilladt mig at udtale. Min Mening er uægtelig den, at saa længe den kriminelle Rettspleje er ordnet, som den er, saa længe vi have et Inkvisitionssystem, saa længe egen Tilstaaelse spiller den Rolle, som den derefter maa spille, saa